

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-224/18-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, Blanše Turić i Sanje Štefan, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja dr. sc. B. H. iz Z., protiv tuženika Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 24. kolovoza 2018.

p r e s u d i o j e

- I. Poništava se rješenje Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske klasa: UP/I-008-01/18-01/00033, urbroj: 533-01-18-0001 od 9. svibnja 2018.
- II. Prigovor se odbacuje.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske odbijen je kao neosnovan prigovor tužiteljice izjavljen na obavijest Ministarstva znanosti i obrazovanja, poslanu elektroničkom poštom 9. travnja 2018.

Tužiteljica u tužbi u bitnom navodi da je podnijela zahtjev za pravo na pristup informacijama tuženiku, ali nakon što joj je prvostupanjsko tijelo mailom odgovorilo da navedeni podatak nije informacija u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama, podnijela je žalbu Povjereniku za informiranje kao drugostupanjskom tijelu koju je međutim, prvostupanjsko tijelo svojim rješenjem odbacilo kao neosnovanu, bez da je žalbu i spis dostavio drugostupanjskom tijelu na odlučivanje. Smatra da je prvostupanjsko tijelo pogrešnog pravnog shvaćanja da zahtjev koji je podnijela ne predstavlja pravo na pristup informaciji u smislu članka 18. stavka 5. u vezi s čl. 5. točkom 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, pa iz pogrešnog pravnog shvaćanja materijalnog prava tuženik na nepotpuni ili pogrešni način utvrđuje činjenice, te dovodi do povrede pravila postupka. Ističe da je prvostupanjsko tijelo samo riješilo žalbu i nije ju dostavilo drugostupanjskom tijelu na rješavanje upravo kako bi spriječilo Povjerenika za informiranje da bude upoznat s predmetom, s obzirom da je Povjerenik za informiranje javnopravno tijelo koje je nositelj provedbe Zakona o pravu na pristup informacijama i upravo ono kao drugostupanjskog tijelo ustaljuje i usklađuje pravnu praksu po svojim shvaćanjima, a zaduženo je i za nadzor nad

primjenom Zakona, dok je Visokom upravnom sudu pridržana sudska kontrola. Tužiteljica predlaže da se spor provede kao spor pune jurisdikcije te da se provede javna rasprava, da se izvrši uvid u dostavljene isprave i da sama dade iskaz kao i predstavnik tuženika te zainteresirane osobe, te predlaže i saslušanje svjedoka. Predlaže da ovaj Sud poništi odnosno oglasi ništavim rješenje tuženika, da njezinu žalbu dostavi na rješavanje Povjereniku za informiranje ili podredno da poništi odnosno oglasi ništavim rješenje tuženika i usvoji zahtjev za pravo na pristup informaciji kako je zatražila svojim zahtjevom od 22. ožujka 2018., te naloži tuženiku da na njega odgovori.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da ostaje kod svojih navod iznesenih u odgovoru tužiteljici putem elektroničke pošte od 9. travnja 2018. kao i kod navoda iz obrazloženja pobijanog rješenja. Ističe da je tužiteljici 9. travnja 2018. poslana obavijest elektroničkom poštom da njezin zahtjev izlazi izvan okvira Zakona o pravu na pristup informacijama te da je isti proslijeđen Samostalnom sektoru za pravne poslove na daljnje nadležno postupanje, a tužiteljici je 6. srpnja 2018. putem elektroničke pošte odgovoreno na upit. Tuženik predlaže ovom Sudu donošenje rješenja o obustavi postupka sukladno članku 43. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima.

S obzirom da tužiteljica osporava samo primjenu prava, ispunjeni su uvjeti za rješavanje ovog upravnog spora bez rasprave sukladno odredbi članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.).

Osporenim rješenjem tuženika odbijen je kao neosnovan prigovor tužiteljice izjavljen na obavijest tuženika Ministarstva znanosti i obrazovanja poslan elektroničkom poštom 9. travnja 2018. kojim je ocjenjeno da zahtjev tužiteljice izlazi iz okvira Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno da takav zahtjev ne obvezuje, te je riješen sukladno članku 23. stavku 1. točka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama i proslijeđen Samostalnom sektoru za pravne poslove tuženika na daljnje nadležno postupanje. Nadalje, proizlazi da je 6. srpnja 2018. putem elektroničke pošte tužiteljici odgovoreno na njezin upit.

Prema odredbi članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ broj: 25/13. i 85/15.) ne smatra se zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrade analize ili tumačenja nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije. Prema odredbi članka 23. stavka 1. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kad obavještava korisnika da se podnesak ne smatra zahtjevom u smislu članka 18. stavka 5. Zakona, pri čemu je dužno uputiti korisnika na način ostvarivanja njegova traženja.

U konkretnom slučaju tuženik je pozivom na odredbu članka 122. stavka 3. u svezi s odredbom članka 156. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj: 47/09.) povodom prigovora tužiteljice donio rješenje kojim taj prigovor odbija, a imajući na umu naprijed navedene odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama.

Međutim, tuženik, odbijajući prigovor tužiteljice protiv navedene obavijesti Ministarstva znanosti i obrazovanja nepravilno je primijenio kako odredbe materijalnog tako i postupovnog propisa.

Naime, prema odredbi članka 156. Zakona o općem upravnom postupku osoba koja smatra da joj je drugim postupanjem javnopravnog tijela iz područja upravnog prava, o kojem se ne donosi rješenje, povrijeđeno pravo, obveza ili pravni interes, može izjaviti prigovor sve dok takvo postupanje traje ili traju njegove posljedice. Prema odredbi članka 122. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku o prigovoru odlučuje čelnik tijela rješenjem u roku od 8 dana od dana izjavljivanja prigovora.

Međutim, u konkretnom slučaju prigovor nije uopće dopušten kao pravni lijek jer se ovdje ne radi o postupanju javnopravnog tijela u smislu naprijed navedene odredbe članka 156. Zakona o

općem upravnom postupku kako to pogrešno smatra tuženik već o obavijesti koju je tijelo javne vlasti dužno izdati podnositelju zahtjeva za pristup informacijama u smislu odredbe članka 23. stavka 1. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama, a na koju obavijest se primjenjuje odredba članka 155. Zakona o općem upravnom postupku.

Naime, prema odredbi članka 155. Zakona o općem upravnom postupku, prigovor se može izjaviti ako javnopravno tijelo odbije izdati obavijest u pisanom obliku (stavak 3.), odnosno ako javnopravno tijelo u propisanom roku ne izda obavijest (stavak 4.), o čemu se ovdje ne radi, jer je tužiteljici dostavljena obavijest 9. travnja 2018. elektroničkom poštom, kojom se istu obavještava o načinu ostvarivanja njezina traženja.

Slijedom navedenog kako nije dopušten prigovor protiv obavijesti kojom javnopravno tijelo obavještava korisnika da se njegov podnesak ne smatra zahtjevom za pristup informacijama u smislu odredbe članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama to je valjalo osporeno rješenje poništiti te prigovor odbaciti.

Trebalo je stoga na temelju odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 24. kolovoza 2018.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.